

Vadászati tárcza.

Gödöllő, 1883. február hóban.

Minthogy az 1882—1883. évi vadászidény végére jutotunk, el nem mulaszthatom a mult évi IX-ik füzetben megjelent közlemény folytatásául a gödöllői udvari vadászterületen a lefolyt idény alatt elejtett összes vadak számát közölni.

Cserkészeten, hajtóvadászaton, nemkülönben sas- és leskunyhókban, továbbá fogdában elejtetett :

94 drb agancsár; 146 drb szarvastehén; 5 drb vad-disznó; 32 drb özvad; 1026 drb nyul; 304 drb fáczá; 377 drb fogoly; 108 drb erdei szalonka; 58 drb vad réce; 145 drb különféle szárnyas hasznos vad; 1 vidra; 171 drb róka; 1 drb borz; 4 drb vadmacska; 2022 drb kisebb ragadozó vad; összesen 4494 darab.

Ámbár a hasznos vadak elejtésében elért eredmény, a mult évit tekintetbe véve, némileg csökkent, a ragadozó vadak pusztításában tett előmenetel annál kedvezőbbnek mondható; mely körülmény még azon előnnyel is bir, hogy nemcsak a vadtenyésztés segittetik elő, hanem az erdők lombos árnyában rejtőző énekes és rovarpusztító kis szárnyas világ szaporodása is lényegesen védelmeztetik.

A lefolyt udvari vadászatoknál megkísérlett, ugynevezett „néma hajtások“, a vadászidénynek igen érdekes részét képezték a mácsai és issaszegi erdőgondnoksági kerületben, s legfelsőbb helyen is megelégedésre méltattattak. Ezen említett módnak főelve abban áll, hogy a vadászat megkezdése előtt a meghajtandó területről vázlat készittetik két példányban, melybe a hajtások sorrendje és a vadászak álló helyei pontosan bejegyeztetnek. Ezen vázlat egyik példánya a vadászat vezetőjének, a másik a hajtók kíséőjének adatik át, kik minden szóváltás és jelzés nélkül a vadászatnak rendes lefolyásáról

gondoskodni tartoznak. Hogy nemcsak a hajtóknak, hanem a vadászoknak is minden zaj és hangos szóváltástól óvakodni kell, magától értetődik. A csendes hajtásnak előnye tagadhatatlan, s abban áll, hogy a visszatérni szerető nagy- és serte vad a nesztelenül jövő hajtók által lassan előre nyomatik, és ha esetleg lövésre nem kerül, a jó széliránynak megfigyelése mellett, a következő hajtásban újra feltalálható, míg ellenben a zajos hajtások általi felriasztás folytán vagy vissza tör, vagy pedig a hajtásokra szánt területtől távol fekvő erdőrészekbe szágúld át.

Ha a száraz talaj és mérsékelt hideg továbbra is így megmarad s jó tavaszunk lesz, úgy a vadállomány szaporodása a jövő idény alatt szép reményekkel kecsegtet.

Kallina Károly,
erdőmester.

Vidéki levelek.

I.

Nyílt levél az „Erdészeti Lapok” szerkesztőjéhez.

Almás, február 18.

Kolozsmegyének vásártelki határában az Almás völgyén Sigmund Lajos magyar-nagy-zsombori birtokos, 1881-ben egy vitriólos tőzeg (Moorerde) telepet fedezett fel. Ezen vitriólos tőzeg vegyelemzéséről dr. Koch Antal kolozsvári m. kir. egyetemi tanár rövid leírását mellékelem.

Tudvalevőleg a vitriólos lápföldet fürdő készítésre, nagyban és jó sikerrel használják Francensbadban; az ottaninál azonban Sigmund Lajos tőzeg telepe moorsavban sokkal gazdagabbnak bizonyult a vegyelemzések összehasonlítása alkalmával.

Én ezen tőzegföldet először Kolozsvárt láttam Pieger Károly jóhírnevű czipésznél, ki azt nyers állapotban uj czipők